

v době vyhlášení úpadku. Takové j i ž z a h á j e n é řízení možno ovšem zrušiti jen na dožádání úpadkového komisaře nebo na návrh správce úpadkové podstaty (viz také Bartsch-Pollak str. 127, pozn. 23, 24). Rozhodnutí rekursního soudu odpovídá tedy v tomto směru zákonu.

Čís. 4434.

V nesporném řízení se připouští dovolací rekurs do zrušovacího usnesení rekursního soudu.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1924, R I 967/24.)

V pozůstalostním řízení zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu a nařídil mu, by, doplně řízení, znovu rozhodl. Dovolací rekurs do tohoto usnesení r e k u r s n í s o u d odmítl pro nepřipustnost.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že prohlásil dovolací rekurs přípustným.

D ů v o d y:

Rekursní soud, odvolav se na předpis Šu 527 odstavec druhý c. ř. s., odmítl dovolací rekurs z toho důvodu, že napadeným usnesením zrušena byla odevzdací listina pozůstalostního soudu a že tomuto soudu bylo nařízeno, by po doplnění řízení znova rozhodl, takže prý dovolací rekurs jest nepřipustný. S tímto názorem rekursního soudu nelze souhlasiti. Jde o projednání pozůstalosti, tedy o řízení nesporné podle čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák., který nemá předpisu jako jest předpis z Šu 15 nesp. pat., jenž ve případech tam uvedených dovoluje rekurs užiti, protože zmíněný patent má o opravných prostředcích zvláštní, od civilního řádu soudního odchylná ustanovení. V nesporném patentu není vůbec předpisu, z něhož by názor rekursního soudu bylo možno odůvodniti. Neopak, z Šu 16 nesp. pat., jenž připouští mimořádný dovolací rekurs d o p o t v r z u j í c í h o rozhodnutí rekursního soudu jen za zvláštních předpokladů, lze souditi, že jinak jest dovolací rekurs vždy přípustný, pokud nejde o případy Šu 14 odstavec druhý nesp. říz. Také u Šu 15 nesp. pat., jenž ve případech tam uvedených dovoluje rekurs soudce první stolice do usnesení rekursního soudu, aniž by rozeznával mezi změnujícím a zrušujícím usnesením, lze vyvozovati, že jako soudci přísluší i straně rekurs do zrušovacího usnesení. Zmiňuje-li se § 14 odstavec první nesp. říz. jen o rekursu d o z m ě ň u j í c í h o opatření nadřízeného soudu, nelze z toho pro opačný názor nic vytěžiti, protože podle celého znění Šu 14 jest jasno, že zákonodárce nechtěl tam rozhodovati otázku, zdali dovolací rekurs jest přípustným do zrušovacího usnesení rekursního soudu, nýbrž chtěl jím vyloučiti r o z k l a d do opatření nadřízeného soudu (v tom smyslu, také judikát bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni uveřejněný pod č. 1502 příl. k Věstn. 1914).